

FÁBIÁN TIBOR

A LEGNAGYOBB
HŐSTETT

Csók Krisztina rajzaival

„Felnőtként is élvezetes volt olvasni, vagy lehet,
hogy még nem nőttem fel...” (dr. Mészáros Zoltán Endre altatóorvos)

Fügedy Anikó-Erzsébet: Szubjektív gondolatok, Boldizsár kalandjairól	5
Milyen lehet megszületni?	6
Hát szervusz, apukám!	8
Megkóstolom a világot	11
Ma van a legjobb napom!	14
A legnagyobb hőstett	17
Világgá mentem	21
Zoli bácsi és a kárászok	24
Hogy lehet így félni egy szuritól?	27
Mikor érünk már oda?	29
Amire még egy nagyfiúnak is szüksége van	32

Egy szívemnek kedves, ugyanakkor érdekes, humoros hangvételű könyvet tart a kezében a tisztelt olvasó.

Gyermeünk, mire iskolás lesz, nagyon sok ismeretet halmoz fel, sok-sok tapasztalatot szerez a környezetéből. Tanítását, nevelését már pocaklakó korában el kell kezdeni, majd születése után tovább folytatni. De vajon hogyan történik mindez, a gyermek szemszögéből nézve? Hogyan éli meg ő maga a mindennapok örömeit, eseményeit, a családi kör gondoskodó szeretetét?

Fábián Tibor könyvében Boldizsár, aki „már nagyfiú”, erről mesél nekünk.

A humoros, életszerű történetek, a gyermeki gondolkodás, a gyermeki logika, a gyermekszájból származó, felnőtteket megmosolyogtató okfejtések, a kifejező, bájos illusztrációk lehetetlenné teszik a könyvet.

A szemünk előtt elevenednek meg a „már nagyfiú” mindennapjai, aki egy kis odafigyeléssel, a háttérből való irányítással, motiválással, fejlődési szakaszainak legnagyobb hőstetteit viheti végbe. Adjuk meg ezt mi is gyermekeinknek!

Fábián Tibor történetei és Csók Krisztina illusztrációi harmonikus egységet alkotnak. A rajzok nemcsak kiegészítik a történeteket, hanem azok szerves részei is, így a szülő és gyermek közös olvasmányává, képeskönyvévé varázsolják a kiadványt.

Már látom Önt, kedves olvasó, amint fülig érő szájjal bólogat, mikor egy-egy tündéri, gyermeki aranyköpéssel találkozik az oldalakon, és talán még azt is hozzáteszi: „ilyen az én gyermekem is!”

Fügedy Anikó-Erzsébet tanítónő

Anya pocakjában lakom. Mindenhová magával visz. Elválaszthatatlanok vagyunk. Összetartozunk.

És, hogy honnan tudom, hogy ő Anya? Tudom és kész! Valamiért biztos vagyok benne. Érzem a szeretetét, a simogatását. Hallom a hangját. Néha még énekel is nekem. Ilyenkor boldog vagyok. Nincs szebb hang a világon!

Anya tele van várakozással. Időnként érzem, hogy aggódik, sőt néha még sírni is szokott. Szeretném megnyugtatni, megsimogatni. De azt hiszem, erre még várnom kell.

Időnként Apa simogatását is érzem. Ilyenkor megesik, hogy Anya pocijának két oldalán összeér a kezünk. Ó, hogy az milyen muris tud lenni! Néha szól hozzám. Boldizsárnak szólít. Szóval ez vagyok én. Boldizsár.. Hm. Ez tetszik!

Sokszor fülelek, mikor beszélgetnek. Sok szó esik köztük a születésemről. Éz vajon mi lehet? És egyáltalán milyen lehet megszületni? Úgy sejtem, hogy ez valami jó és különleges dolog, mert úgy veszem ki a szavaikból, hogy nagyon várják már. És mivel ők várják, ezért én is várni kezdtem.

Azt mondogatják, egyre kevesebb idő van hátra, és hamarosan menni kell oda, ahol megszületek. Izgatott vagyok és kíváncsi.

EBRIS

We know
books

Vajon milyen lehet megszületni? Azt hiszem,
nagy kaland vár reám!

LBRIS | We know HÁT SZERVUSZ, APUKÁM!

Anyáék, nagy kapkodások közepette, elindultak valahová. Vajon mi történhetett? Mire ez a nagy sietség? Érzem, hogy Anya izgul valami miatt. Ezért én sem tudok már nyugton maradni.

Az út alatt hosszasan simogat a pocakján keresztül. Ettől megnyugszom kissé. Talán el is alszom egy időre. Később aztán különböző hangokat és furcsa zajokat hallok. Mi lehet ez? Ez lenne a születés, amit annyit emlegettek? Én mindenesetre csendben kuksolok és váraozok.

Aztán valami fájdalmas dolog történik. Egy pillanat alatt eltűnik az addigi biztonságos világom, és hirtelen minden más lesz. Mi ez? Hol vagyok? Vissza akarok térti Anya pocijába! Senki sem segít, ezért olyat teszek, amit még soha. Sírok! Mit sírok? Bömbölök!

Úgy látszik, egész jól csinálom, mert mindenki nevetni kezd, majd újra és újra megdicsérnek.

